

VOLYM

Installation i glasmontern, Odenplans tunnelbanestation.

Stockholm

Alex Rosa

"En Lo och en uggle bestämde träff med mig och efter det var ingenting mer sig likt"

Pågår till 5 december.

Recension: Ett diorama av möjligheter på Odenplan

Installation av Umeåkonstnären Alex Rosa

Det lyser starkt av färger på tunnelbanans perrong vid Odenplan i Stockholm. På avstånd tror jag först att Trafikförvaltningen sålt ut SL:s glaspaviljong till klädkedjan H&M. Jag kommer närmare och undrar om även Naturkompaniet kan vara inblandat. Eller fältbiologerna? Till slut står jag inför konstnären Alex Rosas lyskraftiga verk "En Lo och en uggle bestämde träff med mig och efter det var ingenting mer sig likt".

Jag kikar in i montern och identifierar en sittande mänsklig figur, som mycket riktigt har ett lodjur i knät. En uggle kurar i installationens mitt. I monterns andra ände står en korp, som antagit mänsklig skepnad. Däremellan svävar och myllrar andra organiska figurer, som alla verkar ha roller i de skeenden, som utspelar sig inne i montern. En röd blomma med rötter flyger högt utan att ta mark. Efter en stunds eftertanke känner jag mig förflyttad till fablernas värld.

Rosas verk är ett överdåd av färger, figurer, material, mönsterprakt och glittrande effekter. Konstnären har varit hämningslöst kreativ. Här snålas inte på mödan. Insamlat naturmaterial som ris och rot blandar sig med genuint hantverk som keramik, broderi och väv. Mycket är återanvänt. Uppstoppade textila figurer möter massproducerat krimskrams. Julgransglitter kommer sällan i fråga i konstens värld. Materialvalen är utslag av konstnärens tillåtande estetik. Plötsligt ser jag den illuminerade montern som en kritisk parafra till det igenbommade Biologiska museet i en annan del av staden. Ett diorama och ett tillägg till de naturvetenskapliga samlingarnas skatter. Varför inte? Att ta del av Rosas arbete påminner både om fågelskådning och botanisk inventering. Ty vad konstnären byggt upp liknar mest ett naturlandskap eller en förvildad trädgård. Trots den överdrivna skalan, färgprakten och överflödet av material och tekniker har konstnären ändå skapat något naturnära och organiskt där mångfalden av figurer med rötter, näbbar och klor försvarar sin plats på tunnelbanestationens perrong.

Om man håller sig kvar bland fablerna handlar de ofta om valmöjligheter och utveckling. Jag läser konstnärens text och kommentarer till verket och förstår att Rosa vill erbjuda dessa öppna möjligheter i den omsorgsfullt uppbyggda teatrala miljön. De organismer och figurer, som framträder i installationen befinner sig i olika stadier av tillblivelse, växande, utveckling och identitetssökande. Konstnären låter dessa skeenden utspela sig i en skogsliknande natur, som just här framstår som en gynnsam kontrast till det normstyrda och helkaklade sociala liv, som pågår på perrongen utanför. För resenärer ur olika generationer inbjuder Alex Rosas installation till samtal och reflektion. – En feberdröm! Men fin, utropar en sextonåring i min närhet. Och tillägger att det kan finnas gränser för vad mindre barn vill se. Korpen med prinsesskrona utpekas som särskilt läskig.

VOLYM

Förändring och förvandling är redan en del av denna installations historia och framtid. Verket visades först på Bildmuseet i Umeå som masterstudenten Rosas examensarbete från Konsthögskolan 2019. Glaspaviljongen vid Odenplan är en plats, som SL:s konstverksamhet varje år erbjuder till någon avgångselev från Sveriges konst- och designhögskolor. Vintern 2019/20 uppstod installationen på Uppsala konstmuseum. För varje gång förändras den. Ibland ingår levande växter. Figurer förändras och byter position. Nya har tillkommit vid Odenplan. Några har försvunnit som inköp till konstsamlingar. Under sista veckan i november ställer Alex Rosa ut ett nytt textilt verk hos Konstfrämjandet i Umeå. I ett uppdrag för Kulturverket, del av Kulturskolan i Umeå, har hon tolkat barns teckningar till en sydd skulptur och naturvarelse i mänskligt format.

Text och foto: Margareta Klingberg

Volym 2020-11-16